

EVELYN...
PÄRÄST

Romaan

Victoria Helen Stone

Victoria Helen Stone
Evelyn, After
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See lugu on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad,
sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on
neid kasutatud kirjanduslikult.

Kaane kujundanud Danielle Christopher
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2016 Victoria Helen Stone
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with Synopsis Literary Agency.

All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

D05344818
ISBN 978-9949-82-242-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*See lugu on pühendatud Tarale, sest kui sina ei oleks palunud, poleks
ma seda lugu kunagi kirjutanud. Aitäh!*

1. PEATÜKK

Täna oli lõpp. Pidi olema. Evelyn ei suutnud enam nii jätkata.

Ta kissitas hommikupäikeses silmi ja püüdis paremini näha meest, kes tuli tema poole. Mees oli astunud tänavale poole kvartali kaugusel Evelyni seisvast autost.

Telefon vastu kõrva surutud, sirutas Evelyn kaela, et tahavaatepeegli tagant teele vaadata. „Ma ütlesin sulle,“ pomises ta telefoni, „Mul on ikka veel gripp.“

„See ei seleta seda, miks sa mu e-kirjadele ei vasta!“ kraaksatas Jackie Arthur toru teises otsas.

Mees sammus kindlal sammul galerii poole, võttis taskust võtmekimbu ja keerutas seda ühe sõrme otsas. Tal olid helepruunid juuksed nagu fotodel, mida Evelyn oli näinud, aga päikesepillid varjasid liiga suure osa mehe näost. Evelyn soovis, et mees võtaks pillid eest, et ta saaks kindel olla.

Hääl telefonis vingus endiselt Evelynile kõrva. „Raamatulaat algab täna ja ainult pooled kastid on lahti pakitud.“

Evelyn raputas pead. Ta ei suutnud keskenduda sellele, mis tal käsil oli, ja samal ajal Jackie kaeblemist kuulata.

Jackie lasi aina edasi. „Vabatahtliku korraldajana oled sina ainus, kes...“

„Mida sa siis tahad, et ma teeksin?“ katkestas Evelyn. „Jagan tervele keskkoolile kõhugripiviirust? On see sinu meelest hea mõte?“ See naine segas midagi palju tähtsamat kui mingi lollakas raamatulaat.

„Ma...“ See üks terav silp hääbus vaikusse, enne kui Jackie häääl õelaks muutus. „Sul on see kõhugripp olnud kaks nädalat. Ausalt öeldes ma imestan, et sind pole juba haiglasse pandud. Su häääl kõlab küll üllatavalt tervelt.“

Tervelt? See oli naljakas.

Mees jõudis galerii akende juurde ja aeglustas sammu. Jah. See pidi tema olema. Mees peatus, pistis võtme lukuauku ja tundus, nagu vabastaks ta kogu adrenaliini Evelyni kehas. See tulvas verre ja ta tõmbus kangeks. Telefoni servad lõikusid peopessa, kui ta seda kõve-mini pigistas.

„Ma pean minema,“ sosistas ta. „Mul on süda paha.“ Ta ei hoolinud sellest, kui Jackie teda popitegemises kahtlustas. Maailm pöörleb kuidagi ikka edasi, isegi kui Evelyn Tester ei täida oma vabatahtlikukohustusi oma poja keskkoolis. Lapsed, kes, pilk telefonis, raamatulaadast mööda kõnnivad, ei hooli vähimatki sellest, kas raamatud olid korralikult riulitesse seatud või mitte. Miks peaks Evelyn sellest hoolima? Miks ta sellest üldse kunagi oli hoolinud?

Ta pistis telefoni käekotti ja tegi autoukse lahti.

Kuu aega tagasi oleks ta kaunist hommikut märganud. Värsket tuuleõhku. Kevadisi puulehti, mis tantsisid rohelises valguses puul, mille alla ta oli auto jätnud.

Aga vana Evelyni killud, mis olid sügavale tema sisse surutud, märkasid stseeni ainult niipalju, et teada – uus Evelyn ei hooli vähimatki. Ta pani autoukse kinni ja hoidis pilgu väikesel majal teisel pool tänavat.

Galerii korrapärane, kahvatu valgete seinte ja säravate akendega riskülik jättis tänavavaärviliste kaupluste seas kena mulje. Päikesevalgus ei lasknud tal näha aknal välja pandud kunsti, aga kodulehel kirjas olnud teosed olid hoolikalt valitud. Paar kohalikku kunstnikku olid sobitatud kallimate töödega.

See oli seda sorti koht, kus ta oleks võinud varem käia, veetnud õhtu, rüübates veini abikaasa ja teiste ülemkeskklassi paaridega. Ta

oleks seda väga nautinud, ta oleks Gary käevangus rippunud isegi siis, kui mehel oleks igav hakanud. Evelyn oleks Gary tema tavalisest hajevilolekust välja meelitanud. See oli just selline koht, mida Evelyn armastas.

Ag praegu? Nüüd hakkas tal kõhus keerama, kui ta nägi ukse kohal silti: „Whitmani Galerii“.

Erapooletult võttes teadis Evelyn, et nimi oli maitsekas ja elegantne, sobis väikesele kauplusele ideaalselt, aga ta oleks tahtnud kena musta kirja kividega loopida. Ta tahtis selle kohale punase värviga kirjutada LITS, aknad sisse visata ja oma riided lõhki rebida, karjuda enda reetmisest ja kaotusest igähele, kes kuulma juhtub.

See poleks muidugi õiglane. Galerii kuulus Noah Whitmanile, mitte tema naisele, aga kui elu oleks vähegi õiglane, ei seisaks Evelyn praegu siin ega püüaks rohkem teada saada naisest, kes oli tema abikaasaga maganud.

Juliette. Juliette. Nii kena ja armas nimi nagu naine isegi, niipalju kui kogukond teadis. Ideaalne teise klassi õpetaja, kellel on kaks ideaalset last, ideaalne abikaasa ja ideaalne elu. Ja ikkagi polnud sellest kõigest tema jaoks küllalt. Tema oli ka Evelyni meest endale tahtnud.

Evelyn surus kätt rusikasse, kuni peopessa tungivad sõrmeküüned ta valuga vihast äratasid.

Ta teadis, et see pole õige. Ta kavatses sellest loobuda. See polnud tervislik. Otsida iga viimast kui infokildu Juliette'i kohta. Tema majast mööda sõita. Tema kooli juures passida. Ja nüüd see... naise abikaasa järel luurata. Vähemalt tema oli selles kõiges süütu või süütu igas muus mõttes peale selle, et armastas oma naist.

See mees oli ju nagu Evelyn, eks ole? Ta ei saanud Noah Whitmani süüdistada, et too oma naist armastas. Evelyn oli kakskümmend aastat Garyt armastanud ja see, mida mees tegi, ei olnud ju naise süü?

Evelyn pani päikesepriidid ette ja läks üle hõreda liiklusega tänava, ta kuulis selgelt oma kontsade klõbinat sillutisel. Tal ei tulnud meelde, millal ta enne tänast viimati kõrgeid kontsi kandis. Samas ei mäletanud ta ka viimast korda, millal ta jalgu raseeris. Täna hommikul oli ta seda kõike teinud. Duši all käinud, raseerinud ja pikad juuksed

soengusse sättinud. Ta oli end meikinud, veidi parfüümi kasutanud ja pannud selga kitsa musta seeliku.

Evelyni söögiisu oli kadunud ja ta märkas, kui lamedaks tema kõht oli muutunud. Suurus neliteist oli vaid kahe ja poole nädalaga kahanenud kümneks ja ta ei saanudki selle üle rõõmustada, sest Juliette Whitman kandis kõige rohkem suurust neli. Ta pidi alasti vapustav välja nägema.

Evelyn tõrjus pahase ilme näolt, silus oma igavaid pruune juukseid ja vaatas alla, et punase pluusi nõõbid ei tiriks. Vähemalt olid tal suuremad rinnad kui Juliette'il. Üks totter seksistlik võit, mille külge klammerduda. Punkt tema kasuks võistluses seksuaalsuse pärast. Evelynil oli häbi, et ta sellest võistlusest üldse hoolis, põhiliselt sellepärast, et ta teadis, et ei võidaks kunagi.

Siiski *tundus* miski selles pikas aardejahis Juliette Whitmani ellu võiduna. Evelyn ei osanud öelda, mis see oli. Kui tal vaid õnnestuks kõik teise naise saladused teada saada, võidaks Evelyn mingil moel *midagi* tagasi. Väarikuse. Austuse enda vastu. Üleoleku. Terve mõistuse.

Kui ta ei näinudki selget seost Noah Whitmaniga kohtumise ja õnne tagasitoomise vahel oma ellu, siis... noh, see polnud tähtis. Evelyn kavatses võtta kuulda õe nõuannet ja keskenduda oma abielu päästmisele. Ta pidi ainult enne nägema seda teist inimest, keda Juliette oli esimesena petnud. Siis suudab ta edasi liikuda.

Kui ta ukse juurde jõudis, olid tema peopesad nii higised, et sõrmed libisesid metallkäepidemelt maha. Nägu krimpsutades hõõrus ta kätt vastu seelikut ja üritas uuesti, lootes, et keegi teda galeriist ei jälgi.

Teda tervitas jahe vaikus. Kui siin tavaliselt ka muusika mängis, polnud seda veel tööle pandud. Evelyn tegi kaks sammu ja ootas vaikus, ta võpatas korraks selle peale, kui uks tema taga valju sahinaga kinni vajus.

Ruum oli sisustatud tavalises galerii stiilis, lagedate seinte ja valgete vitriinide juures polnud midagi erilist. Evelyn oli näinud seda ruumi kümnetes kunstigaleriides, aga see oli esimene kord, kui tema käed kibelesid neid valgeid pindu määrima. Ta kuivatas käsi uuesti seelikusse, tema pilk eksles siia-sinna juhuks, kui mees peaks end nurgas peitma.

Siiski mitte, praegu oli ta üksinda, tõenäoliselt oli ta esimene külastaja kuude jooksul. Ettevaatlikult, et mitte kontsadega klõbistada, pööras Evelyn end, et silmitseda vitriine ja mõtles, kas siin oli Juliette'i käsi mängus.

Tema esimene mulje oli nii vastumeelne, et ta kortsutas kulmu: üldiselt meeldis talle kunst.

Ta sai kohe aru, et galerii oli sisustanud kunstnik, igal seinal oli erinev meedium või stiil, aga üldine tonaalsus oli kaunis. Harmooniline. See toimis ja see toimis *hästi*.

Ta oli nii väga tahtnud, et galerii oleks kole. Käpardlik. Ta oli tahtnud irvitada avastuse peale, et Juliette'i mehel on kohutav maitse. Miks ta muidu ei suuda näha kaugemale selle naise, kellega ta abiellus, lihtsast ilust? Evelyn võis end vähemalt lohutada sellega, et tema petisest mees oli psühhiaater, kes oli õppinud mõtetega manipuleerima.

Ei, Evelyni ei irvitanud sugugi. Ta oli esimesele tööle lähemale astunud. Kunstnik, kellest ta polnud kunagi kuulnud, keegi, kes oli *impasto*-tehnikast natuke liiga sisse võetud, aga ta ei olnud halb kunstnik. Paksud värvikeerud täiendasid taeva muljet.

„Tere hommikust.“

Evelyni süda tahtis kurku ronida, kui ta end hääle poole pööras.

See oli tema. Noah Whitman. Juliette'i Facebooki lehel oli kümneid pilte tema blondidest lastest, aga ainult paar tükki Noah'st ja mees oli kenam, kui Evelyn oli arvanud. Pikem samuti, tema kuju ümbritses koridoriukse hämar riskülik.

„Ma ei tahtnud teid ehmatada,“ ütles mees ja kui ta sisse astus, ilmus tema näo karmidele pindadele üllatavalt poisikeselik naeratus.

„Ei, ma...“ Evelyni kõri oli liiga ametis paanika neelamisega, ta suutis vaevu rääkida. Ta surus peopesa noomivalt südamele ja proovis uuesti. „Ma ei teadnud, kas siin on kedagi.“

„Mina samuti mitte,“ ütles mees kohvikruusiga tema poole osutades. „Tavaliselt on mul paar vaikset tundi, enne kui lõunastajad sisse trügivad.“

Evelyn noogutas ja silmitses mehe nägu. Nina, mis oli piltidel liiga suur tundunud, sobis tegelikult ideaalselt mehe kandilise lõuaga.